

У великому лісі багато-багато дерев. Важко навіть полічити, скільки.

Дерева гойдаються, коли дме вітер. Гойдаються і скриплять:

— Скрип-скрип.

Листочки на них шарудять:

— Ш-ш-ш-ш!

А в лісі, на деревах і під ними, вирує дивовижне життя. Птахи в'ють гнізда. Білки збирають горіхи. Лисиця причаїлася, сподіваючися зловити зайчика. Але зайчик розумний — усе одно лисицю перехитрить.

Однак найцікавіше відбувається там, куди й зазирнути важко. Погляньте, ось під листочком суниці завмер маленький равлик. Він-бо напевне нікуди не квапиться. Сидить, виставивши свої ріжки, й думає:

— А куди ж мені поспішати? Я завжди вдома. Точніше, мій дім завжди зі мною. Роса вранці збирається в листочках. Ягоди суниці висять просто над моєю головою. О, яке ж чудове в мене життя!

Ось метелик вирішив перепочити і присів на лісову квітку. Цієї ж миті хитрий павук розставив свої тенета... Але метелик, нечутно змахнувши легкими світлими крильцями, встиг полетіти. Занадто пізно павук улаштував пастку.

А в цей час неподалік від галявини, де живуть равлик, метелик і багато інших лісових мешканців, відбувалося ось що.

По стежці, порослій м'яким зеленим мохом, повз ма-а-а-лесенький черв'ячок на ім'я Сід. Він рухався так швидко, наскільки це було можливо.

